

*
* *

ԼԵՒՈՆ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՑԻ

Փայլուն աչերովդ, աննման դու կայս,
Դու գըրաւեցիր իմ զօրեղ հոգին.
Հրապուրիչ ես դու, ինչպէս արշալոյս,
Որ շողշողում է ծովի երեսին:

Իմ ուշ ու միտքն իւր հետը տարաւ
Երկնային տիպարն այն գեղեցկութեան...
Ա՛խ, միթէ հընար չը կայ ինձ բընաւ,
Հրեշտակ իմ, սիրոյդ ես արժանանամ:

Մօտեցիր, հոգեակ, նորոգիր իմ կեանք,
Ես թւեր կ'առնեմ և կը բարձրանամ,
Եւ դէպի տանջանք, դէպի տառապանք
Այնպէս անվեհեր ես կը օրլանամ...

Իմ ծանր բեռնն բարձած ուսերիս,
Սիրելիս, այնքան կը թեթեւանայ.
Եւ քո պատկերն՝ կանգնած առաջիս
Դըժար ժամերումս ինձ հոգի կը տայ:

Մօսկա. 1889 թ. 8 սեպտ.

~~~~~